

בעניין:

1. אבו ג'מל, ת"ז _____

2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

ע"י ב"כ עו"ד אנדרה רוזנטל, מספר רשיון 11864

מרח' צלאח א-דין 15, ת"ד 19405, ירושלים 91194

העותר ים

טלפון 6250458, פקסימיליה 6221148

נגד:

מפקד פיקוד העורף

ה מ ש י ב

ע"י פרקליטות המדינה

ע ת י ר ה ל מ ת ן צ ו ע ל ת נ א י ו צ ו ב י נ י י ם

בית המשפט הנכבד מתבקש להורות למשיב לבוא וליתן טעם, מדוע החליט להחרים ולאטום את דירת מגוריו של _____ אבו ג'מל;

כן מתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיב לגלות את מקורות קביעתו בדבר מקום מגוריו של _____ אבו ג'מל עובר ל-13.10.2015, יום הפיגוע;

לחלופין, מתבקש המשיב ליתן טעם, מדוע אין הוא מסתפק באטימת חדרו של _____ אבו ג'מל ולא באטימת כל הקומה, וזאת לאור הדרך המפותלת בה החליט לבטל צו קודם, נשוא בג"צ 7219/15, כפי שיובהר בהמשך.

כסעד ביניים מתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיב או מי מטעמו שלא יפגע בדרך כלשהי בקומה התחתונה בבית משפחת אבו ג'מל.

העתק צו החרמה והאטימה רצ"ב ומסומן באות ע' 1.

ואלה נימוקי העתירה

1. א. העותר מספר 1 הינו אביו של _____ אבו ג'מל, אשר ביצע פיגוע בירושלים ביום 13.10.2015. כתוצאה מכך נרצח אזרח ישראלי ונפצעו שני אזרחים.
- ב. _____ אבו ג'מל, נשוי ואב לשלושה, עבד כטכנאי בחברת "בזק" והיה קרוב משפחתו של ג'סאן אבו ג'מל (ביתו היה נשוא בג"צ 8066/14) ועודיי אבו ג'מל (ביתו היה נשוא בג"צ 8070/14). אטימת אחד משני הבתים הללו והריסתו של השני אושרו על ידי בית המשפט הנכבד. _____ אבו ג'מל היה עד להריסות אלה; בוודאי היה ער להשלכות ולתוצאות הכמעט ודאיות של מעשיו – מוות והריסת בית משפחתו.
- ג. _____ אבו ג'מל גר במבנה בן קומה אחת, מהתקופה שסמוך לאחר נישואיו, מבנה הסמוך לבית המשפחה בן שלוש הקומות. תצהיר העותר רצ"ב ומסומן ע' 2.
2. העותר מספר 2 הינו ארגון זכויות אדם, אשר שם לו למטרה, בין השאר, לסייע לתושבים פלסטינים שנפלו קורבן להתעמרות או קיפוח על ידי רשויות המדינה, ובכלל זה להגן על מעמדם וזכויותיהם בפני ערכאות, בין בשמו כעותר ציבורי ובין כמייצג אנשים שזכויותיהם נפגעו.
3. א. כאמור, ביום 13.10.2015 בוצע הפיגוע. על פי דברי המשיב במענה להשגה במקרה דנן, באותו יום ביקרו כוחות הביטחון בבית אבו ג'מל. שכן, אשר זהותו אינה ידועה ותייעוד תוכן שיחתו עם גורמי הבטחון לא נמסר, הצביע על הקומה התחתונה בבניין בן שלוש הקומות כמקום מגוריו של _____ אבו ג'מל. בני הבית לא היו בנמצא. לעותרים אין תיעוד – תרשומות, צילומים או סרטים – של ביקור זה.
- ב. ביום 15.10.2015, כעולה מתגובת המשיב להשגה, נחקר אחיו של _____ אבו ג'מל. גם העתק מתחקור זה לא נמסר לעותרים.
- ג. ביום 19.10.2015, כעולה מתגובת המשיב להשגה, ביקרו כוחות הביטחון במבנה הבודד. כפי שעולה מסעיף 3(ד) לתגובה – "... נמצאו במבנה הבודד תמונה של המפגע תלויה על הקיר סמוך לכניסה למבנה, נמצאו 2-3 מיטות בחדר השינה ובסלון נמצא ארגז של ציוד אלקטרוני. מעבר לאמור, המבנה היה ריק מכל ציוד וריהוט." לא נמסר כל תיעוד על ביקור נוסף זה.
- ד. הודעה על כוונה לחרים ולהרוס את המבנה הבודד נמסרה למשפחת אבו ג'מל ביום 22.10.2015.
- ה. ביום 24.10.2015, שבת, הוגשה ההשגה מטעם העותרים.
- ו. ביום 25.10.2015 דחה המשיב את ההשגה.
- ז. ביום 27.10.2015 הוגשה עתירה לבית המשפט הנכבד, בג"צ 7219/15, נגד החרמה והריסה של המבנה הבודד.

ח. בו ביום ניתן צו ארעי, האוסר על הריסת המבנה. בהחלטת בית המשפט הנכבד נקבע, כי הדיון בעתירה יתקיים עד ליום 5.11.2015.

ט. ביום 3.11.2015 הודיע ב"כ המשיב, עו"ד סגל-אלעד, כי המשיב ביטל את הצו מכוח תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חרום), 1945, וביקש הוצאות. להודעה צורפו מספר תמונות. לא צוין מועד צילום התמונות. העתק לקט התמונות מצ"ב ומסומן ע' 3. העתירה נדחתה; לא ניתן צו להוצאות.

ביום 3.11.2015 נמסר לב"כ העותרים "הודעה מתקנת על הכוונה להחרים ולהרוס את המבנה בו התגורר _____ עלי אבו ג'מאל". ניתנה אורכה עד יום 5.11.2015, שעה 08:00 להגיש השגה. ביום 4.11.2015 הוגשה השגת העותרים כנגד כוונת המשיב להחרים ולאטום את הקומה התחתונה בבית בן שלוש הקומות בג'בל מוכבר, השייך למשפחת אבו ג'מל.

א. בהשגה טענו העותרים, כי קשה יהיה במקרה דנן לטעון כי מטרתה המוצהרת של תקנה 119 היא הרתעת הרבים, כאשר לוקחים בחשבון ש _____ אבו ג'מל היה עד ראייה להריסה ולאטימה של בתיהם של קרובי משפחתו, חודשים לאחר הפיגוע שביצעו השניים. את הפיגוע ב-2015 ביצע _____ אבו ג'מל שבוע אחד בלבד לאחר שחזה בהריסת בית קרוב משפחתו, ג'סאן אבו ג'מל. ב. בהשגה הסבירו העותרים את הימצאותם של מספר פריטים בקומה התחתונה של הבית, אשר לטענת המשיב, מעידים על כך ש _____ אבו ג'מל גר שם ולא במבנה הבודד.

ג. כפי שצוין בהודעת מטעם המשיב, אשר הוגשה במסגרת בג"צ 7219/15, אלה פני הדברים:

1. בעת שהצבא פרץ אל דירתה של האחות ספאא – בקומת הקרקע בבניין בן שלוש הקומות – ביום 13.10.2015, דיירי הבית לא נכחו במקום. תעודת ההצטיינות מטעם חברת "בזק" של _____ אבו ג'מל הייתה תלויה, עם תמונותיהם של ילדי המשפחה, בכלל זה ילדיהם של _____ ואחותו ספאא, על הקיר בפרוזדור. הצילום שצורף להודעת המשיב בבג"צ 7219/15 צולם עת שהתעודה מונחת על שטיח שעל הרצפה, ולא כשהיא תלויה על קיר כלשהו.

2. בחדר הילדים בדירה בקומה התחתונה מצויה מיטת קומותיים, לשתי בנותיה של ספאא.

3. בדירה בקומה התחתונה נמצאו כ-4 תלושי משכורת על שמו של _____ אבו ג'מל. כפי שעולה מתצהיר אשתו, אמאל, בעלה היה אדם לא מסודר במיוחד אשר נהג לפזר את חפציו לכל עבר. כאשר לוקחים בחשבון את העובדה ש _____ אבו ג'מל עבד בבזק יותר משמונה שנים, וכי לא נמצא ריכוז של תלושי משכורת, אלא רק תלושים מועטים בדירת אחותו הסמוכה, וכי דירתו – בבניין הסמוך – קטנה, אין, לדידם של העותרים, בהימצאות 3 או 4 תלושי משכורת משום "הוכחה", אפילו במישור המינהלי, בדבר מגורי _____ אבו ג'מל בדירה.

4. בארון הכניסה לדירת ספאא, בקומת הקרקע, נמצא ציוד של "בזק". בארון עדין נמצאים פרטי ציוד שונים, לא רק ציוד "בזק". ולא רק ציוד השייך לעלא אבו ג'מל. דירת _____ קטנה, חדר שינה, סלון, מטבח ושירותים. _____, כמו יתר בני המשפחה, עשה שימוש באותו ארון בכניסה.

5. כרטיס קופת חולים של בנו של _____, חטאב, בן 8, נמצא במגירה השלישית במטבח של ספאא. מספר ימים לפני ה-13.10.2015, יום הפיגוע, הרגיש חטאב שלא בטוב והיה לו חום. דודתו, ספאא, הגרה בקומה התחתונה, לקחה אותו לקופת חולים; באותו זמן, אמו של הילד, אמאל, למדה ספרות בעזריה ובקשה מספאא לקחת אותו. יצוין, כי זהו כרטיס קופת החולים היחידי של בני משפחת _____ אבו ג'מל שנמצא בדירת ספאא.

6. העותרים טוענים, כי אין בראיות אלה, גם במישור המינהלי, כדי להצביע על מקום מגוריו של _____ אבו ג'מל במידה הנדרשת, עת שהמשיב מבקש להפעיל אחת הסנקציות הקיצוניות ביותר העומדות לרשותו. המאזן של ראיות מינהליות הנדרש במקרה דנן – כאשר מנגד עומדות הפגיעות הקשות של הפרט, הן מבחינת זכויות הפרט, הקניין, הכבוד והן במישור הערכי, המוסרי, היבטים של הדין הבינלאומי, והשפעות השליליות של דרבון לפעולות נקם מצידם של הפלסטינים, חייב להיות כזה שאינו מותיר ספק בדבר מקום מגוריו של מבצע הפיגוע.

7. העובדות שצוינו לעיל נתמכות בתצהיריהן של אמאל אבו ג'מל, אשתו של _____ אבו ג'מל, וספאא אבו ג'מל, אחותו של _____ אבו ג'מל, הרצ"ב ומסומנים ע' 4 ו-ע' 5.

5. המשיב, בתגובתו מיום 26.11.2015 להשגה, לא התייחס לפרטים שצוינו לעיל והעדיף לסמוך על "מידע חדש", כלשונו בסעיף 3(ו). חומר זה לא הובא לעיון העותרים ולא פורטו מקורותיו או, בהנחה שהמדובר במקורות אנושיים, קשרי המקור עם גורמי הביטחון, מהימנותו או אפילו תצהיר המאמת את הנטען. העתק התגובה רצ"ב ומסומן ע' 6.

6. על פי חוות דעת מהנדס, מחברת "מודון – תכנון ושמאות מקרקעין", אשר העתק הימנו מצ"ב ומסומן ע' 7 -

"יישום של אטימה באמצעות החדרת חומרים בעלי משקל ליח' מ"ר מעל לערך של כ-100 ק"ג/מ"ר, אמור לגרום לקריסת תקרת הקומה שמתחתיה וכתוצאה מכך ייפגע הבית שמתחת. כמו כן, צפויה כתוצאה מכך קריסה כללית שתפגע בקומה שמעל".
במילים אחרות, אטימת קומת הקרקע בבטון תגרום לקריסת הבניין כולו. ניסיון העבר מלמד כי להבטחות המשיב בדבר הימנעות מפגיעה במבנה כולו אין תימוכין.

ההרתעה

7. המשיב טען לאורך השנים, כי תכליתה של תקנה 119 הוא הרתעת הרבים. אדם, פלסטיני, המעלה בדעתו לבצע פיגוע, יודע כי אם יוציא את כוונתו לפועל, סיכויו למות כמעט מובטחים ואם המדובר בפיגוע חמור, ייפגע בית משפחתו – יוחרם וייהרס או ייאטם. תכלית זו אושרה רק לאחרונה על ידי בית המשפט הנכבד בבג"צ 7040/15 **חמאד נ' המפקד הצבאי בגדה המערבית** וזאת לאחר שבית משפט עיין, במעמד צד אחד, בחומר חסוי שהוגש מטעם המדינה כדי לבסס את טענתה. העותרים טוענים, כי על מנת לבסס החלטה מושכלת בדבר התועלת של תקנה 119 לנוכח הגל האין סופי של אלימות הפוקד המדינה מאז קיומה, יש צורך בנתונים אמפיריים המשווים בין אותם מקרים, שנטען שהועילו במניעת פיגוע, לבין אלה שדרבנו את ביצועם. אנו מפנים לדברי פרופ' מרדכי קרמניצר בישיבה מס' 342 של ועדת החוקה, חוק ומשפט, הכנסת ה-16 (6.12.2004) בעמ' 6:

"מן הראוי היה לבדוק עוד דבר, ובלי הנתון הזה אין לנו מאזן תועלת אמיתי, יש לנו בלוף אני מציע לבדוק כמה אנשים הלכו אל דרך הטרור כתוצאה מזה שהם היו קורבנות של המעשים האלה או עדים למעשים האלה. כי תועלת אתה לא בודק רק לפי המבחן של מה זה עשה לאדם פלוני, שאולי החליט לא לעשות, אלא אתה גם צריך לראות איזו מוטיבציה זה זרע באנשים אחרים, אילו כוחות לטרור נגרמים מפעולות מהסוג הזה, שהיא לא צודקת ולא אנושית."

המקרה דנן, של _____ אבו ג'מל, הוא המקרה בו ניתן לטעון כי עצם הריסת בתייהם של קרובי משפחתו דירבן אותו לעשות מעשה, אשר אינו מתישב עם דמותו של עובד "בזק" מצטיין, נשוי ואב לשלושה.

המשיב העדיף שלא להתייחס לטעון זה בתגובתו. בדומה, לא התייחס המשיב לבקשת העותרים לקבל לידיהם דו"ח ביקור בבית המשפחה מיום 13.10.2015 או כל תיעוד אחר הקשור לאותו ביקור, המבסס את הטענה בדבר מקום מגוריו של _____ אבו ג'מל.

8. הניסיון היחיד הידוע לעותרים, להתייחס לתועלת השימוש בתקנה 119, נעשה על ידי צה"ל. צירוף המקרים שנוצר בעת הדיון בבג"צ 773/04 **נאסר נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית** (פורסם באתר נבו) והמלצות הוועדה בראשות האלוף אודי שני, שבחנה את החוקיות ואת הלגיטימיות של מדיניות הריסת הבתים, הביאו להפסקת השימוש בתקנה 119 למשך שלוש שנים, מ-2005 עד 2008.

הפצ"ר לשעבר אלוף (מיל') אביחי מנדלבליט הציג לפני חברי ועדת החוקה, חוק ומשפט, את שינוי המדיניות כלהלן:

"החלטה שהתקבלה, והיא באמת החלטה דרמטית, לא נוגעת רק לתקופה של רגיעה, למרות שהיא התקבלה גם על רקע הרגיעה, אני לא מכחיש, היא נוגעת גם לתקופה שאם חלילה יתחדשו מעשי

האיבה, גם אז היא תעמוד בעינה. החלטה אומרת שאין יותר הריסות לצורכי הרתעה, מסוג ההריסות...".

כאמור, כבר ב-2008 הוחלט על יד המדינה, באישור בית משפט העליון, לשוב למעגל האימה ולהרוס בתים. (ראו: בג"צ 9353/08 אבו דהים נ' מפקד פיקוד העורף, פורסם באתר נבו.)

פגיעה בעקרונות יסוד

9. א. העותרים טוענים, כי הפעלת תקנה 119 לתקנות ההגנה שעת חרום, 1945 (להלן: התקש"ח, 1945) הינו בלתי סביר בעליל ודרושה התערבותו של בית משפט נכבד זה. ערים אנו לפסיקות רבות השנים, אשר קבעו כי למרות ביטולן של התקש"ח, 1945 על ידי בריטניה הגדולה ערב יציאתה את ארץ-ישראל-פלסטיין, ביטול זה אינו תקף. תיקון 11א' לפקודת סדרי השלטון והמשפט, תש"ח-1948, הבא "להסיר ספקות בנוגע לסעיף 11 לפקודת סדרי השלטון והמשפט, תש"ח-1948", ע"ר מס' 2, 21.5.48, תוס' א', עמ' 1 הוסיף את ההגדרה של המונח "חוק נסתר". לטענת העותרים, המדובר בתיקון הצופה פני העבר; דבר מנוגד לעקרונות יסוד של שלטון החוק. ה-Palestine (Defence) Order in Council, 1937 בוטל.
- לו רצתה כנסת ישראל להחיות את התקש"ח, 1945, היה צריך לעשות כן באופן מפורש.
- ב. בבג"צ 703/15 דרויש נ' מפקד פיקוד העורף, אימץ בית משפט את טענת המשיב וקבע:
- יב. תשובת המדינה באשר לפקודת הביטול המנדטורית מקובלת עלינו; עסקינן במובהק בחוק נסתר, שעל כן אין לו תוקף; גם אם לא פורסמו דברים מסוימים בעיתון הרשמי המנדטורי בשל המצב הבטחוני ששרר בשלהי המנדט, הדעת נותנת כי אין לפרש שהכוונה לחוק רב משמעות אשר ניתן היה לבטלו בדרך זו, אלא אולי להודעות טכניות כאלה ואחרות.
- העותרים טוענים, כי קריאה מדוקדקת של תקנה 4 (1) לתקש"ח, 1945, מביאה למסקנה כי "כל תעודה המייתמרת להיות מסמך (בין שהוא מחוקק ובין שהוא מבצע)..." אינו יכול להתייחס ל"הודעות טכניות כאלה ואחרות". פירוש תקנה 4(1) מתייחס גם לדבר ביטולן, כדבר ה"מחוקק". תקנה 4(2) קובעת:
- "לא יהיה צורך לפרסם כל תעודת שעת-חירום ברשומות."
- ג. לסיכום טענה זו: היה ביטול, הביטול לא פורסם בעיתון הרשמי בזמנו. הוספת סעיף 11א'

לפקודת שלטון והמשפט, תש"ח-1948, צפה פני העבר ומנוגד לעקרונות של שלטון החוק. בנוסף, גם על פי התקש"ח, 1945, עצמו, תקנה 4, פוטרת מפרסום כל דבר הקשור לתקנות עצמן. העותרים טוענים, כי קביעת בית משפט הנכבד בדבר תכליתה של תקנה 119 כ"הרתעת הרבים", מנוגדת לעקרונות יסוד של המשפט הנהוג בישראל ולשלטון החוק.

א. המונח "הרתעת הרבים" זכה לסעיף מיוחד בחוק העונשין, תשל"ז-1970 - סעיף 140ז'. הסעיף מאפשר לבית משפט, הבא לקבוע את מתחם הענישה לנאשם שהורשע בביצוע עבירה, את רכיב "הרתעת הרבים" בין מרכיבי המתחם. כלומר, אין שימוש ברכיב של "הרתעת הרבים" אלא לאחר קביעת בית המשפט כי המדובר בנאשם אשר הוכרע דינו ונמצא אשם.

עותר מספר 1, אשתו וילדי _____ אבו ג'מל אינם אשמים.

ב. אנו מפנים לבע"פ 99/14 מ"י נ' מליסרון בע"מ, בונקבע – בקשר למעמד המונח "הרתעת הרבים", כלהלן:

"קח. אך מנגד, סבורני כי בית המשפט המחוזי לא העניק משקל מספק לשיקולי ההרתעה במקרים מעין אלה, שעה שלא נדרש לשיקולי הרתעת הרבים (פיסקה 22 לגזר הדין); בית המשפט נדרש להחמרה בשל הרתעת הרבים מעבר למתחם, אך [סעיף 140 לחוק העונשין](#) עניינו החמרה בתוך המתחם שנקבע. כפי שצינתי בהקשר דומה:

"לטעמי, גם מי שאינו סבור כי הרתעת הרבים, אולי להבדיל מהרתעת היחיד, פועלת ככלל בעבריינות ה'קלאסית' של רצח, שוד ואונס, חבלה ודומותיהן (ראו [ע"פ 7534/11 מזרחי נ' מדינת ישראל/נפורסם](#) (בנבו) (2013), פסקה ג' לחוות דעתי), יוכל לסבור כי יש לה סיכוי בעבירות כלכליות, מכל מקום של 'הצווארון הלבן'. המתכנן עבירות – או שמא נאמר 'מתחמן' – ושומע כי דינו עלול להיות מאסר, אולי יחשוב פעמיים... כאמור, נדמה כי בענייננו עונש הרתעתי נועד להרתיע לא רק את המערער עצמו בלבד במבט לעתיד, אלא לא פחות את הרבים, ובעיקר – כפי שציין בית המשפט המחוזי – את המכהנים בתפקידים בכירים בתאגידים, לבל ימעלו אלה באמון שניתן בהם. דווקא כלפי אנשים נורמטיביים בבסיסם המתכננים את מעשיהם, אולי יכלול ה'תכנון' גם את הסיכון שבהעמדה פלילית לדין (עניין דנקנר, פסקאות ל"ח-ל"ט)."

ג. אנו מפנים לדברי בית המשפט הנכבד הזה כבג"צ 7146/12 סרג' אדם נ' הכנסת (פורסם בנבו) לפסק דינה של השופטת ארבל:

85. ...אמנם לא יכולה להיות מחלוקת שהתכלית של בלימת תופעת ההסתננות היא תכלית חשובה וראויה בהתחשב בקשיים שמעוררת תופעה זו. אלא שמשמעות תכלית זו בהקשר של התיקון לחוק היא הרתעה. דהיינו, עצם השמתם של המסתננים במשמורת יוצרת הרתעתם של מסתננים פוטנציאליים מלהגיע לישראל בידיעה שאף הם יושמו במשמורת. וכלשונו הציורית של המשנה לנשיא מ' חשין: "אסור לנו שנטעה בלשון-הנימוסין, והרי כולנו ידענו כי בתוך כפפת-המשי טמון אגרוף" (עניין סטמקה, בעמ' 769).

86. הקושי בתכלית ההרתעתית הוא ברור. אדם מושם במעצר לא מפני שהוא מהווה באופן אישי סיכון כלשהו, אלא על מנת להרתיע אחרים. ההתייחסות אליו אינה כאל מטרה אלא כאל אמצעי. התייחסות זו ללא ספק הינה פגיעה נוספת בכבודו כאדם. "כבוד האדם רואה באדם מטרה ולא אמצעי להשגת מטרות של אחרים" ([ברק, פרשנות חוקתית](#), בעמ' 421). "בני-אדם לעולם עומדים כתכלית וערך בפני עצמם. אין לראות בהם אמצעי בלבד ולא מוצר לסחור בו – תהא המטרה נאצלת ככל שתהא" (עניין קו לעובד הראשון, בעמ' 399). אף אני עמדתי על כך ש"אין להתייחס אל אדם כאל אמצעי בלבד להשגת תכליות נלוות חיצוניות, שכן בכך נעוצה פגיעה בכבודו", כנלמד מתורתו של הפילוסוף עמנואל קאנט (עניין חטיבת זכויות האדם, פסקה 3 לפסק דיני).

11. אנו מפנים לדעת מיועט של כבוד השופט פוגלמן בבג"צ 5839/15 סידר נ' **מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית**, בסעיף 2 לפסק הדין:

... דעתי-שלי הייתה מובילה אותי למסקנה שלפיה הפעלת הסמכות מכוח [תקנה 119](#) מקום שבו לא הוכח בראיות מספקות כי בני משפחתו של החשוד היו מעורבים בפעילות העוינת – אינה מידתית. חוסר המידתיות במקרה זה נובע מכך שהאמצעי שנבחר – הריסת הבית – אינו מקיים יחס ראוי לתועלת המופקת ממנו. ובמילים אחרות: גם אם נניח כי הריסת הבית מועילה להגשמת מה שנמצא שהיא תכליתה של תקנה זו – הרתעה – תוצאת המעשה אינה שקולה לתועלת גלומה בה.

12. אנו מפנים לדברי בית המשפט הנכבד הזה בבג"צ 5100/94 הועד הציבורי נגד עינויים נ' ממשלת ישראל ואח' (פורסם באתר נבו):

"39. פתחנו את פסק-דיננו בתיאור המציאות הביטחונית הקשה שבה מצויה ישראל. בחזרה למציאות זו נסיים את פסק-דיננו. מודעים אנו לכך כי פסק-דיננו זה אינו מקל את ההתמודדות עם מציאות זו. זה גורלה של דמוקרטיה, שלא כל האמצעים כשרים בעיניה, ולא כל השיטות שנוקטים אויביה פתוחות לפניה. לא פעם נלחמת הדמוקרטיה כאשר אחת מידיה קשורה לאחור. חרף זאת, ידה של הדמוקרטיה על העליונה, שכן שמירה על שלטון החוק והכרה בחירויות הפרט, מהוות מרכיב חשוב בתפיסת ביטחונה. בסופו של יום, הן מחזקות את רוחה ואת כוחה ומאפשרות לה להתגבר על קשייה."

13. לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן את הצווים המבוקשים, ולאחר שמיעת טענות הצדדים להופכם להחלטיים.

ירושלים, היום ה-30 נובמבר, 2015

אנדרה רוזנטל | עו"ד
ב"כ העותרים

18\23